

skyde Hejrer. Ja, det have vi for Resten ogsaa i Udvalget været inde paa at omtale, men vi vare bange for, at Bestemmelsen skulde række for vidt, hvis vi toge dette med. Imidlertid skal jeg paa Opfordring love, at Udvalget ogsaa skal forhandle derom. Jeg kommer saa endelig til den højtærede Landbrugsminister. Det fremgik jo af den højtærede Ministers Udtalelser, at han i Grunden ikke ønskede andre Forandringer i Jagtloven end dem, som Ministeren selv har stillet Forslag om. Ja, det synes jeg er lidt underligt, men heldigvis er det da ogsaa temmelig sjældent at en Minister, naar han forelægger et Lovforslag, med det samme erklærer, at han ikke vil have nogen Ændring deri, men absolut vil have Forslaget saaledes, som det er forelagt. Det synes jeg, er et Standpunkt, jeg ikke rigtig forstaar. Disse Forslag, som Udvalget har stillet, ere ikke særdeles gennemgribende i nogen Henseende. Hvad er det, Udvalget foreslaar, andet end Smaating i samme Retning, som Ministeren foreslaar? Man ønsker en anden Fredningstid for Skovduer og Fasaner; ja, det er jo kun det samme, som Ministeren ønsker med Hensyn til Bekkasiner og Hejrer, saa den Ændring er ikke særlig gennemgribende. Jeg synes heller ikke, at Ændringen om Roemarkerne er af nogen gennemgribende Natur. Jeg vil her med det samme bemærke — og jeg vil her navnlig vende mig til det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Frederiksen) — at det maa jo staa klart for enhver, at her er jo slet ikke Tale om noget Forbud mod at gaa paa Jagt i Roemarken. Enhver kan selvfølgelig gaa paa Jagt i sin Roemark, lige saa meget han vil, ligesom han ogsaa ifølge de gældende Bestemmelser kan gaa paa Jagt i sin Sædemark, lige saa galt han vil, vel at mærke, hvis han ikke overtræder Fredningsbestemmelserne, og han kan gaa paa Jagt i sin Nabos Roemark, hvis han kan faa Tilladelse dertil. Det er slet ikke det, der er Tale om. Det, der er Tale om, er, at en Jagtejer ikke skal have Lov til at gaa ind paa en Brusers Roemarker og der fortrædige ham i hans Landbrug. Det er kun det, der er Tale om, og der mener jeg, at enhver nobel Jagtejer eller Godsejer vil blues ved, imod

Mandens Vilje at gaa ind i hans Roemark og fortrædige ham, og det vil han gøre ganske af sig selv, selv om der ikke er nogen Lov, der forbyder ham det. Jeg tror, at de Godsejere ere faa, som brutalt ville trænge ind i en anden Mands Mark hvor han har Afgrøde staaende, og trampe den ned mod hans Vilje, selv om vedkommende Bruger kun er Fæster. Men jeg vil atter vende mig til den højtærede Minister og sige, at naar han er saa bange for at faa disse faa Forandringer ind i Jagtloven efter fire Aars Forløb, saa tror jeg ikke, at man skal være bange for det. Vi skulle slet ikke betragte Jagtbestemmelser som noget særligt stabilt, noget, som skal staa fast; thi Forholdene forandre sig, og det skal man tage Hensyn til. Og det kan ogsaa godt være, at vi i Løbet af faa Aar ville mærke, at vi ved en bestemt Jagtlovs Bestemmelser forrykke Ligevægten i Naturen, og saa maa vi gøre en Forandring, lige meget om der er gaaet 1—2—3 eller 4 Aar. Det er slet ikke nogen farlig Sag. Jeg skal her pege paa, hvad der er foregaaetovre paa Bornholm. I min Ungdomstid vare Raagerne fredede, og det gjorde man, for at de skulde beskytte Markerne mod Oldenborrerne. Og det opnaaedes ogsaa; Bornholm har aldrig været plaget af Oldenborrer, og det er en bekendt Sag — man siger det i hvert Fald — at det er, fordi der er saadan en Masse Raager paa Bornholm (Afbrydelse). Ja, det kan ogsaa være, at Oldenborren ikke kan trives i den Jordbund, som det ærede Medlem siger, men det tror jeg nu ikke, for Jorden der er ikke stort anderledes end her. Nej; man siger almindelig, at det er Raagerens Skyld, og derfor skulde de fredes. Men saa toge Raagerne Overhaand og formerede sig i den Grad, at de bleve en hel Plage; de ødelagde Sædemarkerne, gravede Kartoflerne op og gjorde al den Skade, de kunde. Saa gjorde man en Forandring og sagde, at nu skulde Raagerne ikke være fredede, og det er muligt, at man kan komme saa vidt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3dje Valgkreds (A. Christensen) sagde, at man udsætter en Præmie for deres Ødelæggelse. Alt det maa rette sig efter Naturforholdenes Udvikling, og det,